

Ethvert land kan afslå at overføre personoplysninger, der er fremkommet i forbindelse med gennemførelsen af en retsanmodning, til et andet land, hvis sådanne oplysninger er beskyttet efter national ret, og hvis det land, der skal modtage oplysningerne, ikke har tiltrådt den europæiske konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger. Overførelsen kan dog ikke nægtes, hvis det land, der skal modtage oplysningerne, etablerer et beskyttelsesniveau som krævet af det anmodede land.

Denne bestemmelse adskiller sig fra den tilsvarende bestemmelse i EU-retshjælpskonventionen, nemlig artikel 23 (se ovenfor pkt. 3.4). Artikel 26 i 2001-tillægsprotokollen tager således højde for, at ikke alle de relevante lande uden for EU har ratificeret den europæiske konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

Artikel 27 indebærer, at landene ved erklæring i givet fald skal angive, hvilke administrative myndigheder der er kompetente ved anvendelsen af konventionen og de tilhørende protokoller.

Artikel 28 og *artikel 29* vedrører forholdet til andre konventioner m.v. samt regler for bilæggelse af tvister mellem landene i forbindelse med anvendelsen af 1959-konventionen og tillægsprotokollerne.

Kapitel III i protokollen indeholder en række afsluttende bestemmelser om erklæringer, forbehold til protokollen samt protokollens ikrafttræden. *Artikel 33* indebærer således, at landene helt eller delvist kan tage forbehold for anvendelsen af artikel 16 (fremsendelse af forkyndelsesdokumenter direkte med posten), artikel 17 (grænseoverskridende observationer), artikel 18 (kontrollerede leverancer), artikel 19 (diskrete undersøgelser) samt artikel 20 (fælles efterforskningshold). Der kan ikke i øvrigt tages forbehold overfor protokollens bestemmelser.

4.3. Justitsministeriets overvejelser

Gennemførelse i dansk ret af 2001-tillægsprotokollen vil kræve visse lovændringer. Det gælder artikel 3 (om ændring af 1959-konventionens artikel 11), artikel 9 (om afhøring ved hjælp af videokonference), artikel 10 (om afhøring ved hjælp af telefonkonference), artikel 13 (om midlertidig overførsel af frihedsberøvede personer med henblik på efterforskning), artikel 14 (om personligt fremmøde af personer overført til straffuldbyrdelse), artikel 21 (om udenlandske embedsmænds strafansvar) og artikel 22 (om udenlandske embedsmænds civilretlige ansvar).

Med undtagelse af artikel 14, der omtales særskilt nedenfor, svarer de bestemmelser i 2001-tillægsprotokollen, der nødvendiggør lovændringer, i det væsentlige til de tilsvarende bestemmelser i EU-retshjælpskonventionen, dvs. artikel 10 (om afhøring ved hjælp af videokonference), artikel 11 (om afhøring ved hjælp af telefonkonference), artikel 9 (om midlertidig overførsel af frihedsberøvede personer med henblik på efterforskning), artikel 15 (om udenlandske embedsmænds strafansvar) og artikel 16 (om udenlandske embedsmænds civilretlige ansvar).

Gennemførelse i dansk ret af de nævnte bestemmelser i 2001-tillægsprotokollen (med undtagelse af artikel 14) vil derfor ikke kræve lovændringer udover dem, der allerede er foreslået i forbindelse med gennemførelsen af EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.2.2, pkt. 3.2.3, pkt. 3.2.7 og pkt. 3.2.8 og lovforslagets § 1, § 2, nr. 1 og 2, og § 3).

Med hensyn til artikel 14 er der tale om en speciel situation, der ikke som sådan vedrører international retshjælp i straffesager, men som ikke desto mindre er medtaget i 2001-tillægsprotokollen.

Som nævnt følger det af artikel 14, at 1959-konventionens artikel 11 (om midlertidig overførelse af frihedsberøvede personer med henblik på bevisoptagelse) og artikel 12 (om immunitet for vidner, sagkyndige og tiltalte) skal anvendes analogt på personer, der er frihedsberøvede i det anmodede land, efter at være blevet overført med henblik på at fuldbyrde en straf idømt i det begærende land, når det begærende land anmoder om, at den frihedsberøvede person er til stede med henblik på en fornyet prøvelse (»review« på engelsk) af dommen.

Bestemmelsen tager sigte på situationer, hvor en person er blevet dømt for en forbrydelse i et land, og efterfølgende er blevet overført til fuldbyrdelse af straffen i et andet land. Der vil i praksis ofte være tale om domfældelse af udlændinge, der efterfølgende overføres til hjemlandet med henblik på fuldbyrdelse af straffen. Der kan tænkes tilfælde, hvor der efter overførelsen af den dømte opstår spørgsmål om fornyet prøvelse af dommen, og hvor det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt, at den dømte er til stede. Dette kan f.eks. skyldes, at der efter overførelsen er fremkommet nye beviser i sagen, der giver grundlag for at genoptage straffesagen. En sådan fornyet prøvelse vil i almindelighed sket på begæring af den dømte, og være i den dømtes egen interesse. Det er denne situation, som artikel 14 tager højde for.

Det følger af den forklarende rapport, at der er tale om en situation, som ikke er reguleret i den europæiske konventionen af 21. marts 1983 om overførelse af